

Spominek prvega sv. obhajila.

Ga mesec, zlasti v praznik sv. Alojzija, je v mnogih krajih prvo sv. obhajilo. Ako si ti, mali čitatelj, tudi tako srečen, da hrepeneč pričakuješ letos onega slovesnega dné, najveselejšega in najsrečnejšega v življenju, moram ti častitati k tej nedopovedno veliki časti in sreči. Ne bom te tu opominjal, kako lepo in skrbno se moraš pripraviti za to presveto opravilo, ker to so že pač storili in še nadaljujejo tvoj preskrbni gospod katehet. Jaz te le samo opomnim, kako si dan prvega sv. obhajila trdno vtisni v spomin, da ga nikdar več ne pozabiš do zadnjega zdihljeja, ter se zvesto trudi, da ves čas svojega življenja ohraniš ono lepoto čistega srca, katero si imel srečni dan svojega prvega svetega obhajila. Ta blaženi spomin naj te vsikdar obvaruje grešnih zmot. Ta blaženi spomin naj te pa tudi vedno priganja k pobožnosti in bogoljubnemu življenju.

Čuj, kako je nekega mladeniča spominek prvega sv. obhajila rešil dušne nesreče.

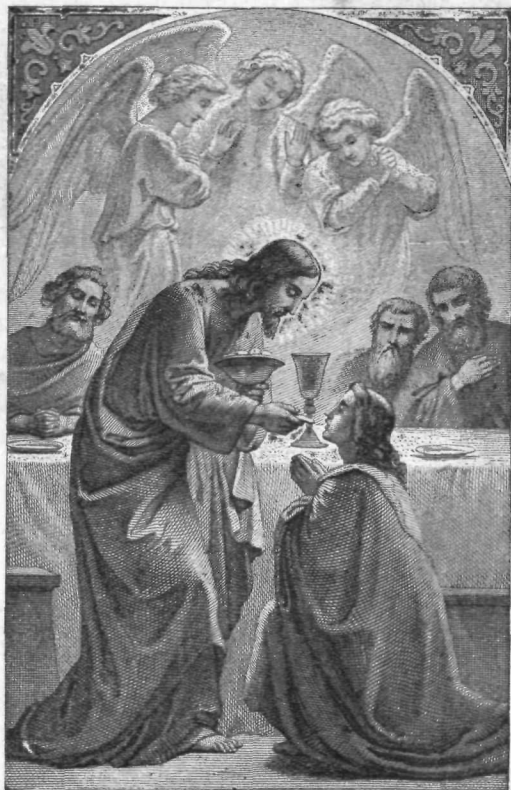
Ivan, sin dobrih in imovitih starišev, je bil prav dobro opravil prvo sv. obhajilo. Vestno je izpolnjeval vse, kar so katehet naročali za vredno pripravlanje. Neizrečno srečnega in veselega se je čutil po sv. obhajilu. Delal je najkrepkejše sklepe za lepo življenje ter si jih tudi zapisal. Da bi jih pa tudi zvesto izpolnjeval, si je določil potrebnih pomočkov, posebno pa to, da bode večji spominek prvega sv. obhajila dejal v okvir in ga obesil doma na odličnem kraju, manjšega pa bode dejal v molitvenik, da bi tako nikdar ne pozabil svojih dobrih sklepov prvega sv. obhajila.

Bilo je kakih sedem let pozneje. Več mladeničev je v nedeljo po večernicah stalo pred neko krčmo tam ob koncu vasi. Jeden izmej njih — naš Ivan, sedaj že čvrst in krepak mladenič, pravi svojim tovarišem:

„Jaz grem domov.“

„A, kaj še“, mu reče bližnji tovariš, „Ivan, danes ostaneš pri nas. Boš videl, kako se znamo veseliti. Krčmar je najel godbo; vso noč bomo rajali.“

„Nikakor ne!“ odgovori Ivan, „še nikoli nisem po Marijinem zvonjenju ostal zunaj doma in še nobenkrat nisem bil v krčmi.“

„Pa bodi danes prvokrat“, zavpije drugi; „saj nisi več otrok; se li hočeš vedno držati matere za krilo?“

In tako ga začnó obdelovati še drugi, da se jim končno res udá in težkega srca in počasnih korakov stopa za njimi — v krčmo prvokrat. Ves zbehan seže v žep. Menda se je hotel prepričati, ima-li kaj denarja pri sebi. Kar začuti molitveno knjižico. Molitvena knjižica pa ga spomni takoj spominka prvega sv. obhajila — in kakor bi ga kdo z nožem sunil, tako ga zaboli srce in notranji glas mu zakliče: „Ivan, ali hočeš res nezvest postati svojemu Zveličarju?“ Odločno odgovori vrli mladenič: „Ne, nikdar ne!“ in takoj popusti zapeljivo družino ter urnih korakov gre naravnost proti domu. Res, da se čuje divje krohotanje in zasmehovanje za njim, a ne zmeni se nič, vesel, da se je premagal.

Ivan je mej svojci zadovoljno preživel nedeljski večer, z mirno vestjo šel spat in sladko počival vso noč. Njegovi tovariši pa so noreli in Boga žalili ter se še končno stepli, da je kri tekla. Nekaj so jih celo orožniki v ječo odvedli. O, kako je bil vesel Ivan, ko je izvedel o svojih tovariših to žalostno in sramotno novico. Še bolj je zatrdil svoje krepke sklepe. Ostal je izvrsten mladenič in je sedaj izvrsten gospodar. Spominek prvega sv. obhajila pa čisla bolj, kot vse drugo premoženje.

„Internus“.

Vsak me, deca, lahko sliši . . .

Vsak me, deca, lahko sliši,
To imamo mi pri hiši:
Psička, vestnega čuvarja.
Mucka, mišim go-podarja;
In telička, dlakosivca,
Čadi naši nagajivca!
Sem in tja teliček teka,
Klaje noče, hoče mleka!
Ko teliček pride bliže,
Čada muka in ga liže:

Mehkogobček noče klaje,
Pa mu Čada mleko daje!
A teličku se prileže,
Če kdo časih ga odveže:
Takrat prost po dvoru skače,
A za njim se plazi mače:
A za mucko laja psiček:
Muc vesel je, pes, teliček!

Vneslav.

